

Arrest

nr. 89 667 van 15 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 december 2010 een eerste asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 21 december 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 mei 2011, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 66 032 van 1 september 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 6 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 december 2011 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 77 457 van 16 maart 2012 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 december 2011.

1.7. Verzoeker diende op 6 juni 2012 een derde asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 juni 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [A. E.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.06.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 22.12.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 19.05.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 08.06.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 06.09.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 06.10.2011 een tweede asielaanvraag indiende, die op 15.12.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname'; betrokkene op 06.06.2012 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een brief van het districtshuis en de bevolkingsdienst van Watapoor aanbrengt, alsook een brief van de Watapoor Police Head Quarters (met vertaling naar het Engels), het visitekaartje van het districtshoofd en van de Commandant van de veiligheid van Watapoor; betrokkene aan de hand van deze documenten zijn oorspronkelijke asielmotieven - zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag wil staven; deze documenten echter een gesolliciteerd karakter hebben en betrokkene de herkomst van deze documenten niet kan aantonen; er bovendien reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende afkomst van betrokkene uit Kunar; voornoemde documenten niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; dergelijke documenten overigens louter een bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaring[en], hetwelk in het geval van betrokkene. betwist wordt; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15.12.2011 een bevel om het

grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij stelt tevens dat verweerder een beoordelingsfout maakte.

Hij verschaft volgende toelichting:

"Aangezien de wet van 29/07/1991 bepaalt dat bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat dan ook moet worden vastgesteld dat de beslissing verbroken moet worden daar zij op foutieve motieven berust (R.v.St., 27.11.1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St., 1981,1722).

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht.

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet 15/12/1980 werd foutief toegepast. [...]

Dat verzoeker de volgende documenten overmaakte: een brief van het districtshuis en de bevolkingsdienst van Watapoor [...], alsook een brief van de Watapoor Police Head Quarters (met vertaling naar het Engels), het visitekaartje van het districtshoofd en van de Commandant van de veiligheid van Watapoor.

Dat verzoeker aan de hand van deze documenten zijn oorspronkelijke asielmotieven staft en aantoont dat hij wel degelijk afkomstig is uit Watapoor en een gegronde vrees heeft.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte stelt dat de herkomst van de documenten niet kan worden nagegaan, aangezien zij zelf de herkomst van de documenten opsomt.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook ten onrechte stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze documenten omdat er volgens haar enkel rekening kan worden gehouden met nieuwe documenten indien verzoeker zogenaamd geloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd. Dat deze documenten aantonen dat verzoeker wel degelijk geloofwaardige en eerlijke verklaringen heeft afgelegd. Dat er niet de minste twijfel kan bestaan over de plaats van herkomst van verzoeker, en aan zijn vluchtverhaal, die wordt bewezen door meerdere, verschillende en objectieve bewijzen.

Dat het asielverhaal van verzoeker geloofwaardig is en wordt ondersteund door de bewijsstukken die verzoeker heeft overgemaakt.

Dat verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, wel degelijk in de zin van artikel 51/8 VW, nieuwe elementen naar voren heeft gebracht dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

Dat uit het voorgaande ook blijkt dat verzoeker, nieuwe elementen heeft aangebracht.

De elementen die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag zijn nieuwe elementen die verzoeker tijdens de behandelingen van zijn eerste asielaanvraag niet naar voren kon brengen;

Dat uit voormelde elementen blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève;

Uit het voorgaande blijkt dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op een verkeerd en gebrekkig motief berust;

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen op een kennelijk onredelijke manier.”

3.2. Verweerder repliceert dat de bestreden beslissing zowel formeel als materieel gemotiveerd is en gesteund is op een correcte feitenvinding.

3.3.1. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat deze beslissing genomen werd in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen omdat hij geen nieuwe gegevens aanbracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Daarnaast wordt toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte elementen niet beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van voormelde wetsbepaling. Zo wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat de door verzoeker aangebrachte stukken – en meer specifiek de brief van het districtshuis en de bevolkingsdienst van Watapoor, de brief van de Watapoor Police Head Quarters en de visitekaartjes van het districtshoofd en van de commandant van de veiligheid van Watapoor – een gesolliciteerd karakter hebben en betrokkene de herkomst van deze documenten niet kan aantonen. Verweerder motiveerde tevens van oordeel te zijn dat deze documenten, die erop gericht zijn om aan te tonen dat verzoeker uit Kunar afkomstig is, hoe dan ook geen bewijswaarde hebben, omdat slechts bewijskracht kan worden toegekend aan dergelijke stukken wanneer zij gepaard gaan met eerlijke en geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 werd miskend.

3.3.2. In de mate dat verzoeker daarnaast betoogt dat een beoordelingsfout werd gemaakt voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste lid van voormeld artikel luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoeker betoogt dat de documenten die hij neerlegde naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag erop gericht zijn om “zijn oorspronkelijke asielmotieven” te staven. Het staat derhalve niet ter discussie dat de aangebrachte stukken geen betrekking hebben “op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen

aanbrengen". Er blijkt dan ook niet dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat deze documenten geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden geduïd dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, het loutere feit dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag beschikte over documenten die hij nog niet eerder voorlegde of kon voorleggen op zich niet toelaat te besluiten dat deze stukken nieuw zijn in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er moet daarnaast op worden gewezen dat het niet kennelijk onredelijk is om documenten die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben – wat in voorliggende zaak niet wordt betwist – niet te beschouwen als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Uit dergelijke stukken kunnen immers geen ernstige aanwijzingen inzake het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen inzake het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet afgeleid worden.

Verzoeker voert nog aan dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat hij de herkomst van de door hem neergelegde stukken niet kan aantonen en dat verweerder ook verkeerdelijk voorhoudt dat aan documenten slechts een bewijskracht kan toegekend worden indien voorafgaand tevens geloofwaardige verklaringen werden afgelegd. Deze kritiek is evenwel gericht tegen een overtollig deel van de motivering van de bestreden beslissing en een dergelijke grief kan niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad geenszins toe te concluderen dat het determinerende motief van de bestreden beslissing – met name de vaststelling dat verzoeker slechts aangaf zijn asielmotieven die hij reeds aanbracht bij de behandeling van zijn eerste asielaanvraag te willen hernemen en dat hij hiertoe daarenboven gebruik wenste te maken van stukken waaraan, gelet op hun gesolliciteerde karakter, geen bewijswaarde kan verleend worden, zodat er in casu niet kan besloten worden tot het bestaan van nieuwe gegevens met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen – niet correct is, of dat er sprake is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de door hem aangebrachte stukken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK